

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ
GREEK NATIONAL OPERA

ΤΖΟΑΚΙΝΟ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ο κουρέας της Σεβίλλης

στο πλαίσιο υλοποίησης του έργου

«Η όπερα διαδραστικά στα δημοτικά σχολεία»

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μύρων Μιχαηλίδης

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος

Αθανάσιος Κ. Θεοδωρόπουλος

Αντιπρόεδρος

Γιώργος Γραμματικάκης

Γραμματέας

Θεόδωρος Μαυρομάτης

Μέλη

Νίκος Κυπουργός

Χρήστος Ζερμπίνος

«Η όπερα διαδραστικά στα δημοτικά σχολεία» υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Διά Βίου Μάθηση» και συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους (Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο Αναφοράς 2007-2013).

Αξιότιμες κυρίες, αξιότιμοι κύριοι,
Φίλες και φίλοι,

Η Εθνική Λυρική Σκηνή συνεχίζει με ένα νέο κύκλο περιοδειών τις παραστάσεις διαδραστικού χαρακτήρα σε 25 ακόμη δημοτικά σχολεία της επικράτειας, με το κλασικό αριστούργημα του Τζοακίνο Ροσσίνι *Ο κουρέας της Σεβίλλης*, ειδικά προσαρμοσμένο για παιδιά. Γνώμονας αυτής της πολιτιστικής εξόρμησης της ΕΛΣ είναι η ουσιαστική επικοινωνία και η γόνιμη συνεργασία μεταξύ του σχολείου, των μαθητών, των γονέων, της τοπικής κοινωνίας και όλων των εμπλεκόμενων φορέων.

Οι δύο πρώτοι κύκλοι περιοδειών με παραστάσεις στο σύνολο 122 σχολείων, ξεκίνησαν τον Μάιο 2012 και ολοκληρώθηκαν τον Δεκέμβριο 2014 με μεγάλη επιτυχία. Ταυτόχρονα, διοργανώθηκαν τρεις ημερίδες κατά τις οποίες παρουσιάστηκαν τα αποτελέσματα του προγράμματος και ο απολογισμός για τα αποτελέσματα που προέκυψαν από τη συμμετοχή των παιδιών στις παραστατικές τέχνες. Επίσης, παρουσιάστηκε η επίτευξη των εκπαιδευτικών στόχων του προγράμματος, μέσα από παρουσιάσεις και ομιλίες συνεργατών και συντελεστών του σχεδιασμού και της υλοποίησης του Έργου «Η όπερα διαδραστικά στα δημοτικά σχολεία».

Με ιδιαίτερη ικανοποίηση διαπιστώσαμε ότι τόσο η ανταπόκριση που βρήκε το πρόγραμμα από μαθητές, εκπαιδευτικούς αλλά και από την τοπική κοινωνία κατά την υλοποίησή του, όσο και η αξιολόγησή που ακολούθησε ήταν ενθουσιώδης. Το γεγονός μας χαροποιεί ιδιαίτερα, καθώς επιβεβαιώνει ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα βρήκε γόνιμο έδαφος για να καρποφορήσει σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας, συμβάλλοντας στην καλλιέργεια των παιδιών με ένα ρεαλιστικό τρόπο, ο οποίος συνδυάζει δημιουργικά τη θεωρία με την πράξη.

Ευχαριστούμε το Υπουργείο Πολιτισμού, Παιδείας και Θρησκευμάτων για την υποστήριξή του, όπως και το προσωπικό και τους συνεργάτες της ΕΛΣ για την συνεργασία τους σε όλη την διάρκεια υλοποίησης του προγράμματος.

Μύρων Μιχαηλίδης
Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Εθνικής Λυρικής Σκηνής

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Μουσική διεύθυνση

Τάσος Συμεωνίδης

Γιώργος Αραβίδης

Ραφαήλ Πυλαρινός

Γιώργος Παπαδόπουλος

Σκηνοθεσία, μετάφραση στην ελληνική
γλώσσα & διασκευή ποιητικού κειμένου

Κωστής Παπαϊωάννου

Αναβίωση σκηνοθεσίας

Κωνσταντίνα Ψωμά

Σκηνικά

Σοφία Παντουβάκη

Γιώργος Κολιός

Κοστούμια

Σοφία Παντουβάκη

Φωτισμοί

Χριστίνα Καμμά

Κινησιολογία

Θεμιστοκλής Παυλής

Ενορχήστρωση, διασκευή μουσικού κειμένου

Γιάννης Σαμπροβαλάκης

Μουσική προετοιμασία μονωδών

Σοφία Γκελασβίλι-Τροΐζου

Ευαγγελία Τζελέπη

Βοηθός σκηνοθέτη

Μαρίνα Μέγγου

Ηρώ Κεραμοπούλου

Βοηθός σκηνογράφου, ενδυματολόγου

Μαρίζα Παγκάκη

Καλλιτεχνικοί εκπαιδευτές, ανιματέρ

Χριστίνα Αυγερίδη

Βενετία Νάση

Ζωή Λυμπεροπούλου

Κωνσταντίνα Στράνη

ΔΙΑΝΟΜΗ (Με αλφαβητική σειρά)

Ροζίνα

Διαμάντη Κριτωτάκη

Άρτεμις Μπόγγρη

Νίκη Χαζιράκη

Κόντε Αλμαβίβα

Ιωάννης Κάβουρας

Μανώλης Λορέντζος

Άρης Προσπαδόπουλος

Ντόκτορ Μπάρτολο

Νίκος Καραγκιαούρης

Αναστάσιος Λαζάρου

Γιώργος Μαθαιακάκης

Φίγκαρο

Αρκάδιος Ρακόπουλος

Γιάννης Σελητσανιώτης

Ντον Μπαζζλιο

Επαμεινώνδας Ηλιοπούλος

Βασίλης Κωστόπουλος

Διονύσης Τσαντίνης

Μπέρτα

Μαρία Βλαχοπούλου

Βασιλική Κατσουπάκη

Χορευτές

Ιωάννα Σοφία Ζαρμπή

Γιώργος Παπαθανασίου

Ευαγγελία Σδούκου

Ελισάβετ Σπαχή

ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΛΣ

Βιολιά
Κλεόδωρος Αγόρας
Όλγα Κιμ
Φλόρενς Σουλκούκι
Αριώνα Μουτσάι

Βιόλες
Γιώργος Γαϊτάνος
Χαράλαμπος Γκίτζιζος

Βιολοντσέλα
Μαρία Σκανδάλη
Κωνσταντίνος Σερελέας

Κοντραμπάσο
Θεόδωρος Λυγνός
Γιώργος Θεοδωρακάκος

Φλάουτα
Ναυσικά Τσάρα
Δήμητρα Χανιαλάκη

Όμποε
Μαρία Σιφναίου
Γιώργος Θεοδωρόπουλος-Ζανιώτης

Κλαρινέτα
Μάριο Αντρόβερ Πάρντο
Αλέξανδρος Μιχαηλίδης

Φαγκότα
Άλεξ Κάλτσο
Ζωή Τζάθα

Κόρνα
Μάνος Βεντούρας

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Τεχνικός διευθυντής
Σωκράτης Δαλαμάγκας
Οργάνωση παραγωγής σκηνικών
Βάσω Παπαδοπούλου
Οργάνωση παραγωγής κοστούμιών
Χρυσάνθη Ψαροπούλου
Οργάνωση παραγωγής
φροντιστηριακού υλικού
Ανεστίνια Αργυροπούλου
Υπεύθυνος κατασκευαστικών συνεργειών
Ευθύμιος Μώρης
Υπεύθυνος ξυλουργών
Δημήτριος Κηρύκος
Υπεύθυνος τμήματος περουκών,
κομμώσεων, μακιγιάζ
Παύλος Κασιμίχας
Υπεύθυνη ραπτριών
Σταυρούλα Παμπουχίδου
Υπεύθυνος ραφής καπέλων
Αλέξανδρος Ντακιούς
Τμήμα ραφής σκηνικών
Ειρήνη Παναγιωτοπούλου
Σχαρίστες
Ευάγγελος Ματζαβίνος
Παναγιώτης Ντοκάς
Ηλίας Τζαβάρας
Ιωάννης Ψαρράκης
Ιωάννης Ψαρρός
Σχεδιαστές φωτιστές
Ελισάβετ Αλεξανδροπούλου,
Ξενοφών Λατσούδης
Κατασκευαστές ειδών φροντιστηρίου
Επαμεινώνδας Κίτσιος,
Εμμανουήλ Παπαθωμάς
Κατασκευαστές ενδυμάτων
Σταυρούλα Ζηκοπούλου
Γκαινέ Πογκοσιάν
Σχεδιαστές μακιγιάζ, κομμώσεων
Μαρία Βλάχου,
Σωτηρία Μαλατέστα

«Η όπερα διαδραστικά στα δημοτικά σχολεία» 2015

- 27 Φεβρουαρίου,
3ο Δημοτικό Σχολείο Τρίπολης, Ν. Αρκαδίας
- 3 Μαρτίου,
26ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας, Ν. Λάρισας
- 6 Μαρτίου,
12ο Δημοτικό Σχολείο Καβάλας, Ν. Καβάλας
- 10 Μαρτίου,
1ο Δημοτικό Σχολείο Αλεξανδρούπολης,
Ν. Έβρου
- 13 Μαρτίου,
18ο Δημοτικό Σχολείο Καβάλας, Ν. Καβάλας
- 17 Μαρτίου,
13ο Δημοτικό Σχολείο Ξάνθης, Ν. Ξάνθης
- 20 Μαρτίου,
27ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας, Ν. Λάρισας
- 28 Απριλίου,
2ο Δημοτικό Σχολείο Μεσσήνης, Ν.
Μεσσηνίας
- 30 Απριλίου,
11ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας, Ν.
Μεσσηνίας
- 5 Μαΐου,
3ο Δημοτικό Σχολείο Σπτείας, Ν. Λασιθίου
- 8 Μαΐου,
15ο Δημοτικό Σχολείο Ηρακλείου, Ν.
Ηρακλείου
- 12 Μαΐου,
14ο Δημοτικό Σχολείο Ρεθύμνου, Ν.
Ρεθύμνης
- 15 Μαΐου,
14ο Δημοτικό Σχολείο Χανίων, Ν. Χανίων
- 19 Μαΐου,
Δημοτικό Σχολείο Ισθμίων, Ν. Κορινθίας
- 22 Μαΐου,
8ο Δημοτικό Σχολείο Άρτας, Ν. Άρτας
- 29 Μαΐου,
1ο Δημοτικό Σχολείο Πρέβεζας, Ν. Πρέβεζας
- 3 Ιουνίου,
1ο Δημοτικό Σχολείο Μεσολογγίου, Ν. Ν.
Αιτωλοακαρνανίας
- 5 Ιουνίου,
2ο Δημοτικό Σχολείο Λεχαινών, Ν. Ηλείας
- 9 Ιουνίου,
3ο Δημοτικό Ζακύνθου, Ν. Ζακύνθου
- 25 Σεπτεμβρίου,
1ο Δημοτικό Σχολείο Τρικάλων, Ν. Τρικάλων
- 29 Σεπτεμβρίου,
7ο Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων, Ν.
Ιωαννίνων
- 2 Οκτωβρίου,
12ο Δημοτικό Σχολείο Αγρινίου, Ν.
Αιτωλοακαρνανίας
- 6 Οκτωβρίου,
Δημοτικό Σχολείο Πολιχνίτου, Ν. Λέσβου
- 9 Οκτωβρίου,
6ο Δημοτικό Σχολείο Μυτιλήνης, Ν. Λέσβου

Ο κουρέας της Σεβίλλης: Ένα παραμύθι για μια πρώτη ανάγνωση, αφορμή για εργασία πριν την παράσταση

«Ροζίνα... κλείσε αμέσως την πόρτα του μπαλκονιού και έλα μέσα». Ακούστηκε ξαφνικά η αυστηρή φωνή του Ντοτόρε Μπάρτολο και αμέσως η Ροζίνα, περισσότερο θυμωμένη παρά τρομαγμένη, υπάκουσε, μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Η μοίρα της την είχε φέρει στο σπίτι του γιατρού, ο οποίος έγινε κηδεμόνας της για να την προστατέψει (όπως της έλεγε!), από τους κινδύνους της ζωής. Ο σκοπός του όμως δεν ήταν καλός. Ήλπιζε κατά βάθος, ότι κάποια μέρα, αργά ή γρήγορα, θα την έπειθε να γίνει γυναίκα του. Όχι γιατί την αγαπούσε, αλλά επειδή έτσι θα έβαζε στο χέρι την προίκα, που η νεαρή κοπέλα είχε κληρονομήσει από τους γονείς της.

Για να πετύχει το σχέδιό του, την είχε κλεισμένη όλη μέρα σ' ένα δωμάτιο. Δεν της επέτρεπε να βγει ούτε στιγμή έξω χωρίς να τη συνοδεύει. Πρώτα, για να της επιβάλλει συνεχώς την όκι και τόσο ευχάριστη συντροφιά του και ύστερα από φόβο μήπως γνωρίσει, ερωτευθεί και τελικά παντρευτεί κάποιον άλλον. Αυτό θα ήταν καταστροφή για εκείνον· θα έχανε την πολυπόθητη προίκα της.

Το χρήμα, αν και γιατρός, ήταν το αδύνατο σημείο του. Κάθε νόμισμα προτού με λύπη το παραδώσει σε ξένα χέρια, όσο μικρό και να 'ταν, το γύριζε και το ξαναγύριζε μην τυχόν και κάνει λάθος. Η φιλαργυρία του ήταν ξακουστή και παροιμιώδης. Αυτό τον έκανε σκληρό με την κακόμοιρη κοπέλα, παρόλο που σε όλους διατυμπάνιζε πως ό,τι κάνει, το κάνει για το καλό της. Έτσι είναι οι άνθρωποι πολλές φορές: επικαλούνται ευγενή κίνητρα για τις άσχημες πράξεις τους.

Η Ροζίνα, αν και θαρραλέα, συχνά καθόταν στο κρεβάτι της κι έκλαιγε. Το 'χε μεγάλο καημό που δεν μπορούσε κι αυτή να συναναστραφεί με ανθρώπους

της ηλικίας της. Να παίξει, να γελάσει, να χαρεί. Μοναδική της παρηγοριά και μια στοιχειώδης επαφή με τον έξω κόσμο, εκτός από μερικά μαθήματα τραγουδιού με έναν απαίσιο μουσικοδιδάσκαλο, τον Ντον Μπαζίλιο, ήταν ένα μικρό μπαλκόνι που έβλεπε στο δρόμο και στον κήπο του απέναντι σπιτιού.

Πολλές ώρες την ημέρα καθόταν εκεί, διάβαζε ένα βιβλίο ή ονειρευόταν ακούγοντας τα γλυκά κελαηδίσματα των πουλιών. Οι λιγοστοί διαβάτες τη χαιρετούσαν ευγενικά κι εκείνη ανταπέδιδε με ένα όμορφο χαμόγελο.

Ο Ντον Μπαζίλιο ερχόταν στο σπίτι τους κάθε δεύτερη μέρα, εκτός Κυριακής. Η μουσική δεν τον ενδιέφερε και πολύ. Την περισσότερη ώρα την περνούσε λέγοντας άσχημα πράγματα για τους άλλους. Δεν του περίσσευε καλή κουβέντα για κανέναν. Εκτός από αυτό, συνέχεια τη ρωτούσε αν και πόσο είναι ευχαριστημένη με τη ζωή της, πώς περνά την ώρα της όλη μέρα και διάφορα άλλα που ένας διακριτικός άνθρωπος δεν θα έπαιρνε ποτέ το θάρρος να ρωτήσει. Είναι πολύ πιθανό ότι και για την ίδια θα μιλούσε στους άλλους, με όχι και τόσο κολακευτικό τρόπο. Το αποτέλεσμα ήταν να της δημιουργήσει τη βεβαιότητα ότι ο μόνος λόγος για την παρουσία του στο σπίτι, δεν ήταν τα μαθήματα μουσικής, αλλά η ικανοποίηση της περιέργειας του γιατρού για όλα αυτά που κάνει ή σκέφτεται. Με άλλα λόγια, μια φρικτή υποψία την είχε κυριεύσει: ότι ο Ντον Μπαζίλιο, με τη βαθιά, σχεδόν τρομακτική φωνή, δεν ήταν παρά ένας κατάσκοπος του κηδεμόνα της.

Η Σεβίλλη, στην οποία έμεναν, ήταν μια ισπανική πόλη, όμορφη, ζωντανή, με χαρούμενους, ευτυχισμένους ανθρώπους. Είχε ωραία πάρκα, πλατείες κι ένα επιβλητικό μουσείο με έργα τέχνης, γνωστά σε όλο τον κόσμο.

Μια μέρα, ύστερα από πολλά παρακάλια, η Ροζίνα κατάφερε να πείσει τον ντοτόρε Μπάρτολο να τη συνοδεύσει στο μουσείο. Εκεί, εκτός από πίνακες ζωγραφικής, αγάλματα και διάφορα άλλα θαυμαστά αντικείμενα, τράβηξε την προσοχή της και ένας συμπαθητικός νέος με ευγενική φυσιογνωμία, ο οποίος την κοίταζε επίμονα. Η καρδιά της πήγε να σπάσει, βλέποντάς τον ξαφνικά να την πλησιάζει, με προφανή σκοπό να της απευθύνει το λόγο, αλλά ο κηδεμόνας της την τράβηξε αμέσως μακριά. Το βράδυ, από την ταραχή της δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κατάλαβε ότι έπρεπε να απελευθερωθεί, να πάρει την ζωή της στα χέρια της, να δράσει.

Ενώ έκανε αυτές τις σκέψεις, έφτασε στ' αυτιά της μια ουράνια μελωδία που ακουγόταν όχι από πολύ μακριά. Μια γλυκιά σκέψη τη διαπέρασε, άνοιξε γρήγορα την πόρτα του μπαλκονιού και βγήκε έξω.

Ω Θεέ, ήταν εκείνος ο νέος από το μουσείο, με μια κιθάρα στο χέρι και τραγουδούσε έναν σκοπό, που εκείνη τη στιγμή της φάνηκε ο ωραιότερος του κόσμου! Μα πως ήταν δυνατόν; Ναι, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση, θα πρέπει να την ακολούθησε στα κρυφά, για να μάθει τον τόπο κατοικίας της.

Μαγεμένη στεκόταν εκεί, ανίκανη να κινηθεί και να αντιδράσει. Μέχρι που η διαπεραστική φωνή του κηδεμόνα της, ήρθε να την επαναφέρει στην σκληρή πραγματικότητα. Ήταν φυλακισμένη, αλλά τώρα είχε πάρει την απόφασή της: έπρεπε πάση θυσία να σπάσει επιτέλους τα δεσμά της.

Αν δεν αντιδρούσε τώρα, το μέλλον της δεν θα ήταν στρωμένο με ροδοπέταλα. Πώς όμως; Για να κάνει κάτι τέτοιο χρειαζόταν βοήθεια. Και ποιος θα μπορούσε, χωρίς κάποια ιδιοτέλεια, να τη βοηθήσει στην κατάσταση που ήταν;

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Μια μικρή αχνή ελπίδα της γέμισε την ψυχή. Μα και βέβαια υπήρχε κάποιος, που χωρίς αμφιβολία ήταν ικανός για κάτι τέτοιο. Ο Φίγκαρο. Ένας τετραπέρατος κουρέας, που παινόβγαινε με ευκολία στο σπίτι του γιατρού, αεικίνητος και πονηρός, αλλά με καλή καρδιά.

Ο ντοτόρε Μπάρτολο τον συμπαθούσε γιατί ήταν ικανός και καπάτσος, αλλά πολύ συχνά εκνευριζόταν με τη θρασύτητα, τις αταξίες του και τις επιδρομές που έκανε συχνότατα στην κουζίνα του σπιτιού για να δοκιμάσει, όπως έλεγε, την καταλληλότητα των τροφίμων.

Του συγχωρούσε όμως πολλά, γιατί του έφερνε πελάτες να τους γιατρέψει, και φυσικά να πληρωθεί αδρά για τις υπηρεσίες του. Αν και είχε δώσει τον όρκο του Ιπποκράτη, μοναδικό του κίνητρο για να θεραπεύσει κάποιον, ήταν το κέρδος.

Μια φορά μόνο θυμόταν η Ροζίνα, που η καρδιά του είχε μαλακώσει και είχε θεραπεύσει το παιδί μιας φτωχής γυναίκας που ψηνόταν στον πυρετό, χωρίς να ζητήσει αμοιβή. Αυτό σήμαινε ότι κάπου βαθιά μέσα του, είχε διατηρηθεί μια μικρή φλόγα συμπόνιας και αγάπης.

Ο κουρέας στην ουσία ήταν ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές. Με ευκολία έφερε εις πέρας ότι μπορούσε να φανταστεί ο νους του ανθρώπου.

Κούρευε, χτένιζε, έβαζε περούκες, έκανε μακιγιάζ, ενέσεις, κλύσματα, έβαζε βεντούζες, κομπρέσες, καταπλάσματα, ανακάτευε μαντζούνια και αρώματα, μέχρι και αφαιμάξεις επιχειρούσε· αλλά από την ημέρα που κάποιος άρρωστος, ύστερα από μια τέτοια αφαιμάξη, παρά τρία να αναχωρούσε για το μεγάλο χωρίς επιστροφή ταξίδι, όλα τα βαριά περιστατικά τα παρέπεμπε στον γιατρό, με το αζημίωτο βέβαια.

Το ντύσιμό του ήταν πολύ αστείο και ύστερα από μια δεύτερη ματιά, αφού είχες σταματήσει να γελάς με τα καμώματά του, σκεφτόσουν ότι τα ρούχα του είναι φτιαγμένα από ό,τι περισσευούμενο ύφασμα έπεφτε στα χέρια του. Βλέπεις, δεν ήταν και πολύ πλούσιος. Τα φιλοδωρήματα που εισέπραττε, μόλις κι επαρκούσαν για να ικανοποιήσουν τη συνεχή πείνα του. Επιπλέον ήταν και φιλεύσπλαχνος, ό,τι του περίσσευε, το μοιραζόταν με όποιον το είχε ανάγκη. Μάτωνε η καρδιά του να βλέπει τους άλλους να υποφέρουν. Μια φορά είχε καθίσει στην άκρη του δρόμου με ένα ζητιάνο που μόλις του είχε δώσει ελεημοσύνη, και κλαίγανε και οι δυο μαζί με αναφιλητά. Ο κουρέας τσίριζε σαν γουρουνάκι, ενώ ο φουκαράς ο ζητιάνος έβγαζε μια φωνή μπάσα σαν του γαϊδάρου. Κάνανε τόση φασαρία που ο κόσμος είχε σταματήσει και τους χάζευε, αναποφάσιτος αν θα έπρεπε να κλάψει ή να γελάσει. Στο τέλος άρχισαν όλοι μαζί να γελάνε δυνατά και μετά αγκαλιαζόντουσαν και φιλούσαν ο ένας τον άλλο, με πρώτο από όλους τον Φίγκαρο.

Με άλλα λόγια, ο κουρέας της Σεβίλλης ήταν το άκρως αντίθετο του γιατρού. Γι' αυτό και οι δυο τους, επειδή συμπλήρωνε ο ένας τον άλλον, ήταν αχώριστοι.

Κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι (τον τελευταίο καιρό σχεδόν καθημερινά), όλο και κάτι θα έσπαγε, όλο και κάτι θα χαλούσε. Αυτό συνέβαινε μόνο όταν ο γιατρός ήταν παρών, ο οποίος με το δίκιο του και προς μεγάλη διασκέδαση του Φίγκαρο, γινόταν έξω φρενών. Αυτή η αδεξιότητα από έναν τόσο ικανό και δραστήριο άνθρωπο, ήταν κάτι παραπάνω από ύποπτη. Όμως ποτέ δεν υπήρξε απόδειξη, ότι όλα αυτά τα έκανε για να γελάσει με την θυμωμένη φάτσα του Μπάρτολο.

Μια φορά την εβδομάδα έφερνε όλα του τα εργαλεία για να ξυρίσει και να κουρέψει τον γιατρό. Τότε γινόταν το έλα να δεις. Τον πασάλειβε ολόκληρο με σαπουνάδα, του άπλωνε μια καυτή πετσέτα στο πρόσωπο, δήτην ενάντια στις ρυτίδες, του έβαζε φετούλες από αγγούρι στα μάγουλα και, γενικά, τον ταλαιπωρούσε κανονικά. Μόλις τελείωνε με τα ξυράφια, άρχιζε το μασάζ, πρώτα στο πρόσωπο όπου του τραβούσε μάγουλα, μύτη και αυτιά και τον έκανε να παίρνει αστείες εκφράσεις, και μετά στο σώμα. Δεν άφηνε τίποτα που να μην ζουλήξει ή γαργαλήσει. Πόδια, χέρια, πλάτη, πατούσες, λαιμό. Σταμάταγε μόνο όταν ο Μπάρτολο, σκασμένος από τα γέλια, δεν μπορούσε να πάρει ανάσα και υπήρχε φόβος να μείνει στον τόπο. Τότε άπλωνε το χέρι του, έπαιρνε το παραδάκι και πήγαινε στην κουζίνα για να φάει. Μερικές φορές το παράκανε και ο γιατρός του απαγόρευε την είσοδο στο σπίτι. Αυτός όμως, επειδή όπως είπαμε πεινούσε συνέχεια, και επειδή η Μπέρτα, η οικονόμος του σπιτιού, μαγείρευε καταπληκτικά, στριφογύριζε έξω στο δρόμο μέχρι να λυπηθούν την πείνα του και να τον καλέσουν μέσα να τον φιλέψουν. Όταν τα κατάφερνε, έτρωγε λες και ήταν η τελευταία του φορά, και ύστερα πήγαινε σε μια κρυφή γωνιά όπου κοιμόταν με τις ώρες βλέποντας όνειρα και παραμιλώντας σαν παιδί.

Το αγαπημένο του φαγητό ήταν τα ριγκατόνι Ροσσίνι.

Ο Ροσσίνι ήταν ένας διάσημος συνθέτης μουσικής, που τον λάτρευαν στην Ιταλία, την πατρίδα του, και που τα τελευταία χρόνια είχε αφιερωθεί ολοσχερώς στην καινούργια του αγάπη, τη μαγειρική. Αντί να συνθέτει νότες, συνθέτετε φαγητά. Και τι φαγητά! Θεϊκά! Με γεύσεις θεσπέσιες, που σαν μουσική ανύψωναν την ψυχή του ανθρώπου ψηλά στους ουρανοί.

Οι συνταγές του Ροσσίνι ήταν δυσεύρετες και σπάνιες. Τις έψαχνε όλη η Σεβίλλη. Όποιος τις είχε, τις φύλαγε ως κόρη οφθαλμού και δεν τις έδινε πουθενά. Τις κρατούσε για να εντυπωσιάζει τους καλεσμένους του.

Ο συνθέτης ζούσε τότε στο Παρίσι και έπρεπε να είσαι πολύ τυχερός ή να έχεις μεγάλο μέσο για να αποκτήσεις έστω και μια. Όλη η καλή κοινωνία της πόλης αναζητούσε τρόπο πρόσβασης στις πιο διάσημες συνταγές της εποχής.

Μόνο η Μπέρτα, η οικονόμος και μαγείρισσα του γιατρού Μπάρτολο, είχε βρει, κατά ένα περίπλοκο τρόπο, λύση σε αυτό το πρόβλημα. Επειδή, όμως,

η ίδια τηρούσε απόλυτη σιωπή πάνω σε αυτό το θέμα, οι φήμες οργιάζαν. Κάποια στιγμή διαδόθηκε ότι ο Ροσσίνι ήταν στην ουσία ένας αποτυχημένος μάγιστρος και ότι πίσω από αυτόν κρύβεται μια αυθεντική διάνοια της γεύσης (ποια άραγε;), η οποία του παραχωρούσε έναντι υψηλής αμοιβής τις πολυπόθητες συνταγές.

Ο κόσμος, όμως, αγαπούσε πολύ τον Ροσσίνι και δεν πίστεψε το αδιάντροπο ψέμα. Μερικοί μάλιστα είπαν ότι πίσω από αυτή τη συκοφαντία κρυβόταν ο Ντον Μπαζίλιο, ο μουσικοδιδάσκαλος, επειδή ζήλευε την επιτυχία του Ιταλού συνθέτη, τη στιγμή που οι δικές του μουσικές προσπάθειες, μόνο χασμουρητά προκαλούσαν στους λιγιστούς και άτυχους ακροατές.

Η Μπέρτα λοιπόν, ή μάλλον η μητέρα της, είχε ένα ξάδερφο που ήταν υπηρέτης στο σπίτι ενός δικηγόρου, του οποίου η κόρη είχε μια παιδική φίλη, την οποία είχαν στείλει οι γονείς της στο Παρίσι να σπουδάσει.

Αυτή λοιπόν η φίλη της κόρης του δικηγόρου, στον οποίο ήταν υπηρέτης ο ξάδερφος της μητέρας της Μπέρτας, κατά κάποιο ανεκδιήγητο τρόπο είχε καταφέρει να εισέλθει στον κοινωνικό κύκλο του Ροσσίνι, στη Γαλλία. Κάθε φορά λοιπόν που ήταν καλεσμένη σε δείπνο, το οποίο είχε εμπνευστεί ο διάσημος συνθέτης της κουζίνας, δωροδοκούσε με ένα κουτί σοκολατάκια το βοηθό του σεφ, που ήταν κι αυτός Ισπανός και την άφηνε να ρίχνει στα κρυφά μια ματιά στις σημειώσεις που του έδινε το αφεντικό του.

Η νεαρή κοπέλα τις απομνημόνευε όσο καλύτερα μπορούσε, και το βράδυ, όταν γύριζε στο σπίτι της, τις αντέγραφε και τις έστελνε με το ταχυδρομείο κατευθείαν στην Μπέρτα. Την επόμενη μέρα της άφιξης του γράμματος, ο Φίγκαρο εμφανιζόταν ως δια μαγείας καμαρωτός-καμαρωτός και δοκίμαζε πρώτος και καλύτερος τη νέα δημιουργία του ουρανόσκου.

Πρέπει βέβαια να πούμε ότι πολλές φορές, λόγω του δυσανάγνωστου γραφικού χαρακτήρα του Ροσσίνι, η αντιγραφή περιείχε και μερικά μικρής σημασίας λαθάκια. Όμως όλοι συμφωνούσαν ότι τα φαγητά ήταν εξάισια.

Αυτά, λοιπόν, διαδραματίζονταν μέσα κι έξω από την περίφημη οικία του ντοτόρε Μπάρτολο στη Σεβίλλη της Ισπανίας. Σύντομα, όμως, έμελλε να δρομολογηθούν κάποιες άλλες, άκρως ενδιαφέρουσες εξελίξεις, πολύ σημαντικές για όλους τους πρωταγωνιστές, και ιδιαίτερα για την όμορφη

και καλοσυνάτη Ροζίνα. Αλλά αυτά θα σας τα διηγηθούμε μέσα από μια παράσταση μουσικού θεάτρου, την οποία θα παρουσιάσουμε στο σχολείο σας. Ο ίδιος ο Τζοακίνο Ροσσίνι, αφού έγραψε υπέροχη μουσική για την παράσταση αυτή, πήρε την παρτιτούρα μαζί του στο Παρίσι και την άφησε στην κουζίνα δίπλα στον φούρνο, όταν κάποια στιγμή πρόσεχε να μην καεί για δεύτερη φορά το αγαπημένο του σουφλέ. Η φίλη της κόρης του δικηγόρου, δυσκολεύτηκε να απομνημονεύσει τα ακατανόητα γι' αυτήν σύμβολα (δεν ήξερε, βλέπετε, μουσική), και θεώρησε καλό να τα στείλει κατευθείαν στην Μπέρτα στην Ισπανία. Εκείνη, σαν έμπειρη μαγείρισσα που ήταν, αντιλήφθηκε αμέσως ότι δεν πρόκειται για συνταγές αλλά για νότες, τις μοίρασε στους φανατικούς θαυμαστές του Ροσσίνι, που γνώριζαν όσο κανείς άλλος ότι η μουσική του είναι κατά πολύ ανώτερη της γαστρονομικής του τέχνης.

Εις το επανιδείν, λοιπόν, για να συνεχίσουμε με ένα άλλο, πιο διασκεδαστικό τρόπο, την αφήγηση της ιστορίας του *Κουρέα της Σεβίλλης* (αυτός είναι ο τίτλος του έργου μας), αλλά και να δώσουμε απαντήσεις στα εξής ερωτήματα που ίσως δημιουργήθηκαν:

Ποιος είναι ο νέος που τραγουδά κάτω από το μπαλκόνι της Ροζίνας;

Θα καταφέρει να βρει τρόπο να γνωρίσει από κοντά την κοπέλα που για πρώτη φορά αντίκρισε στο μουσείο; Πώς θα αντιδράσει ο ντοτόρε Μπάρτολο; Θα βρει ευκαιρία ο Ντον Μπαζίλιο να εξασκήσει την κακή συνήθεια της συκοφαντίας; Ποιος προβλέπεται ο ρόλος του Φίγκαρο; Τι θα γίνει μια νύχτα καταιγίδας στο σπίτι του γιατρού; Ποιοι θα είναι καλεσμένοι στην γιορτή του παλατιού του άρχοντα της περιοχής;

Αυτά και άλλα πολλά...

Με απέραντη φιλία και αγάπη,

Ο σκηνοθέτης σας

Σταυρούλα
III '12

Flavopäin
II '12

Κραγιέρος

Ροζίνα
εξόχλη 1

πάνω σούρα
κραγιέρος

το καπέλο θα γίνει
μικρότερο από ότι στο σχέδιο
(θα ακολουθεί στο
κεφάλι της)

εσώτα
σούρα

παρουσία σε γυναικεία
το "ήπιο"

Να ήσαστε, το λαιμό
(εσώμα εσώμα) → τρέξιμο

μπεζ: εσωτερική
σούρα

+ Από μέσα
παράτα
μια σούρα
από λεπτό κάμνοτο
με ίσα φαρδιά φοχά!

Σπαραξάνη
III '12

Σπαραξάν
III '19

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ 2015

Η όπερα διαδραματίζεται στα δημοτικά σχολεία
Τζορακίνο Ροσσίνι **Ο κουρέας της Σεβίλλης**

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Μύρων Μιχαηλίδης

Καλλιτεχνική Συνεργάτις
Μαρία Μεταξάκη

Σχεδιασμός Έργου – Υπεύθυνη Περιοδείας
Αστερία Σαμουελιάν

Ομάδα Έργου
Τεχνικός διευθυντής **Σωκράτης Δαλαμάγκας**
Υπεύθυνη έργου **Σοφία Βογιατζίδου**
Υπεύθυνος σπουδών **Νίκος Βασιλείου**
Συνεργάτις **Σοφία Μακρή**

Γραμματειακή Υποστήριξη
Μίνα Σουλάντζου

Επιμέλεια Εντύπου
Νίκος Α. Δοντάς

Σχεδιασμός Λογοτύπου
Δρ Σοφία Παντουβάκη

Σχεδιασμός Εντύπου
antidot.gr

Πληροφορίες
Μίνα Σουλάντζου
Τηλ: +30 210 3615121 (εσωτ. 125)

www.nationalopera.gr

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ
ΘΕΑΤΡΟ ΟΛΥΜΠΙΑ

Τηλ: +30 210 36 62 100
+30 210 36 12 461
+30 210 36 43 725

